

РЕШЕНИЕ

№ 1635

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9099** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. Д. П., ЕГН: [ЕГН], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-005517 от 06.09.2020 г. издадена от М. Т. на длъжност мл. автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „е“ от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до представяне на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Оспорващият твърди нищожност на обжалваната заповед, както и че същата е незаконосъобразна, немотивирана, като издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че в обжалвания акт не се съдържат фактически основания за издаването му, представляващо нарушение на чл. 59 вр. чл. 52, ал. 2 от АПК. Счита, че в случая е налице маловажност на нарушението. Молбата към съда е да бъде отменена наложената ПАМ. Претендира се присъждането на направените по делото разноски.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Не е взел становище по жалбата.

Ответната страна – М. Т., на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото

писмо, с което в съда е изпратена административната преписка, ответникът не е взел становище по жалбата, но е направил възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 1724/20-4332-005517 от 06.09.2020 г., издадена от М. Т. на длъжност младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „ПП“ при СДВР е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, до предоставяне на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 242082 от 06.09.2020 г., че на 06.09.2020 г. в 00:05 часа, водачът П. Д. П., управлявал л.а. „Ситроен“ Ц4 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на З. С. Б., в [населено място], [улица]по посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена проверка до хотел „С.“ се установило, че водачът управлява без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, валидна към часа и датата на проверката. На последния била извършена и проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с № 0207 и проба № 1200, вследствие на което се установило наличието на 0.96 % алкохол в кръвта. Посочено е, че на водача е издаден ТМИ № 080108. ЗППАМ е връчена на жалбоподателя на 06.09.2020 г. и е запознат със съдържанието ѝ. По повод тези констатации на органите на МВР била издадена процесната ЗППАМ.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 638, ал.1 от КЗ. Срещу АУАН от страна на водача на МПС П., не е депозирано възражение.

Представен е по делото и приет като доказателство талон за медицинско изследване № 080108, издаден на водача П. Д. П., връчен на последния срещу подпис на 06.09.2020г.

Видно от събраните по делото доказателства, П. не се е явил във ВМА, за извършването на медицинско изследване на кръвта.

Представена е и Справка за нарушител/водач П. Д. П., с последно отразени действия към 06.09.2020 г., и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушение по ЗДвП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в

установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Ситроен“ Ц4 с рег. [рег.номер на МПС] , П. Д. П. при извършена от контролните органи проверка е управлявал МПС, без да е налице сключена застраховка „ГО“, валидна към датата и часа на проверката.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същата е издадена въз основа на Акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му.

Заповедта е издадена въз основа на направените в акта фактически установявания, които не са опровергани в съдебното производство. Съгласно разпоредбата на чл.189 ал. 2 от ЗДвП този акт се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, вследствие на което доказателствената тежест за установяването на фактическа обстановка, различна от тази в АУАН е на жалбоподателя. Описаните в акта за

установяване на административно нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактическите основания по смисъла на чл. 59, т. 4, пр.1 от АПК за издаване на обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. В случая жалбоподателят не оспорва и не е оборил по надлежния ред доказателствената тежест на съставения АУАН, според който именно той е управлявал собственото си МПС-лек автомобил „Ситроен“ Ц4, с посочен в акта регистрационен номер на рамата, без да е налице сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, валиден към датата и часа на проверката.

Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта. Съгласно чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон. В случая този ред е уреден в чл. 171 и чл.172 от ЗДвП, като административнопроизводствените правила при издаване на процесната заповед са спазени.

Съдът намира, че заповедта е съобразена с материалния закон и неговата цел. С нормата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на водач“, който управлява МПС без застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите-до представяне на сключена валидна застраховка“. Необходимите предпоставки за издаването на заповед за налагане на ПАМ е установяването по надлежен ред управление на МПС от лице, без да е налице сключена валидна застраховка „ГО“.

Нормата на чл. 638, ал. 3 от КЗ за налагане на санкция „глоба“ за извършено нарушение по чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ е самостоятелна и отделна санкция от наказанието по чл.171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП. Санкцията по чл. 638, ал. 3 във вр. с чл. 483 ал. 1, т. 1 от КЗ не е предмет на настоящото производство, докато наложената на основание чл.171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП ПАМ има автономен характер и се прилага при установяване на управлението на МПС от водач без сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За приложението ѝ е от значение единствено обективният факт - управлява ли се МПС, в случая лек автомобил, същият участва ли в движението по пътищата без наличие на валидно сключена застраховка „ГО“. Налагането на ПАМ цели именно преустановяването и предотвратяването на такива случаи.

Целта, смисълът и значението на застраховката „ГО“ е именно обезпечаване на деликтната отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинени от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и /или използването на МПС. Застраховани лица са собственикът на МПС, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва МПС на законно основание. Субектите на застраховката „ГО“ по КЗ за потенциални субекти на деликтна отговорност, идентична с тази по ЗЗД, спрямо действията на които застраховката има превантивен и компенсационен характер за вреди, с оглед съществуващия риск за трети лица при управлението на МПС. При това положение обективният факт на управляване на МПС налага изискването да е налице

валидно сключена застраховка „ГО“, с цел превенция на законодателно изведения риск за трети лица.

От събрания по делото съвкупен доказателствен материал доказателства се установява по категоричен начин, че на посочените в АУАН и в обжалваната заповед за прилагане на ПАМ дата, час и място, именно жалбоподателят управлява л.а. – „Ситроен“ Ц4 и в качеството си на водач на автомобила няма сключен действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към датата и часа на проверката. Горните обстоятелства, описани в съставения АУАН и в обжалваната заповед не се оспорват от жалбоподателя и се потвърждават от съвкупния доказателствен материал по делото.

Съдът намира, че оспорената заповед съответства и на целта на закона. Целта на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е преустановяване на закононарушение, което е започнало, но не е приключило към момента на постановяване на мярката. Основанието за прилагане на ПАМ в случая е закононарушението управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ до представяне на сключена валидна застраховка. Според разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визиращи в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Анализът на разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП сочи, че процесната мярка има двойко значение - същата е от превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и едновременно с това има преустановяващ ефект, тъй като е насочена към прекратяване на деянието, осъществяващо състав административно нарушение по смисъла на специалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал.1 АПК, материалната законосъобразност на акта се преценява към момента на неговото издаване. Към датата на издаване на обжалваната заповед, жалбоподателят е управлявал процесния автомобил, без да е налице сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Констатираното нарушение е основание за налагане на мярката при условията на обвързана компетентност, а целта на мярката е била да предотврати управлението на МПС без сключена застраховка „ГО“.

С оглед изложеното съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки и административният орган с основание е издал атакуваната заповед, с която на жалбоподателя е наложена предвидената в закона принудителна административна мярка. Същата е съобразена и с целта, преследвана от закона, доколкото е установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач. По изложените съображения съдът приема, че жалбата срещу Заповедта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, до предоставяне на сключена валидна застраховка е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от

АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], кантора 9 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-005517 от 06.09.2020 г. издадена от М. Т. на длъжност мл. автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „е“ от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до представяне на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На основание чл. 172 ал. 5 от ЗДВП /доп. бр.77/2018год., в сила от 01. 01.2019 год./ решението на административния съд е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: